

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Mórnyé Dr. Varga Márta Ügyvédi Iroda (**felperesi képviselő címe**) által képviselt **felperes (felperes címe)** felperesnek, a dr. Kovács L. László ügyvéd (**I. rendű alperesi képviselő címe**) által képviselt **I. rendű alperes (I. rendű alperes neve címe)** I. rendű és a dr. Csernák Endre jogtanácsos és a Dr. Lukovits Ügyvédi Iroda (**II. rendű alperesi képviselő címe**) által képviselt **II. rendű alperes (II. rendű alperes címe)** **II. rendű alperes** ellen, szerződés érvénytelenségének megállapítása és eredeti állapot helyreállítása iránti perében, a Balassagyarmati Törvényszék 2013. szeptember 25. napján kelt, 11.G.20.147/2013/22. számú ítélete ellen, az I. és **II. rendű alperes** fellebbezése folytán, a 2014. február 12. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

részítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részítéletnek tekinti; a részítélet fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti; fellebbeezett részét megváltoztatja, és a felperes harmadlagos (a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján szerződés semmisségének megállapítása iránti) keresetét elutasítja.

Mellőzi az I-II. **rendű alperesek** eljárási illeték és perköltség fizetésére kötelező rendelkezést.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak - az adóhatóság felhívásában megjelölt időben és módon - 1.500.000 (Egymillió-ötszázezer) forint elsőfokú eljárási illetéket, továbbá kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I-II. **rendű alperesnek** személyenként 1.000.000 (Egymillió) forint + áfa ügyvédi munkadíjat mint elsőfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak - külön felhívásra - 1.250.000 (Egymillió-kettőszázötvenezer) forint fellebbezési illetéket.

Kötelezi a **II. rendű alperest**, hogy lelet terhével 8 napon belül rójon le az iratoknál 650.000 (Hatszázötvenezer) forint fellebbezési illetéket.

Kötelezi továbbá a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I-II. **rendű alperesnek** személyenként 500.000 (Ötszázezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjat

mint másodfokú perköltséget, továbbá fenti határidőben fizessen meg a **II. rendű alperesnek** 1.250.000 (Egymillió-kettőszázötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Ezen részítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes 1998. december 1-jén létrehozta a **R. Rt.-t**, mely gazdálkodó szervezet 2003. március 18-án megalapította a **Sz. Kft.-t** budapesti székhellyel.

A **R. Rt.** „a közvetlen irányítást biztosító befolyás” mértékű részesedését 2005. április 21. napján értékesítette a **felperes** (felperes) részére.

A felperes 2005. április 7-én „opciós szerződés üzletrészre” megnevezésű szerződésben az **Á. Rt.** (az **I. rendű alperes** jogelődje) részére opciós vételi jogot engedett a felperes tulajdonában álló **Sz. Kft.** 129.000.000 forint névértékű üzletrészeire. A **II. rendű alperes** a felpereshez 2010. április 6-án intézett nyilatkozatában vételi jogával élt. A felperes 2010. május 3-án adásvételi szerződést kötött a nevezett üzletrész tárgyában a **II. rendű alperessel**. Az opciós joggal érintett üzletrész a társaság törzstőkéjének 99,23%-át tette ki.

A felperes felszámolását a Fővárosi Bíróság (jelenleg Fővárosi Törvényszék) ... szám alatti végzésével rendelte el. A végzés jogerőre emelkedésének napja 2011. április 14., a felszámolás kezdő időpontja 2011. április 18. napja.

Felszámolóként a MÁTRAHOLDING Gazdasági Tanácsadó Zrt. került kijelölésre, az eljáró felszámolóbiztos kezdetben **P.Gy.**, míg az elsőfokú eljárás alatt **M.L.** volt.

A Fővárosi Ítéltábla 15.Gf.40.576/2012/6. számú végzése alapján megismételt eljárás során a felperes végső formában fenntartott kereseti kérelmében a körülírt „szerződések” érvénytelenségének megállapítását kérte, elsődlegesen a Ptk. 375. § (1) bekezdése alapján;

másodlagosan a Ptk. 207. § (6) bekezdése;

harmadlagosan a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján.

Negyedleges keresetében a 2005. április 7-én megkötött opciós szerződés, illetve „leplezett adásvételi szerződés” feltűnő értékaránytalanságának megállapítását, a megállapított értékaránytalanság kiküszöbölése körében az **I. és II. rendű alpereseket** 413.776.000 forint, valamint ezen összegnek 2005. április 7-től a kifizetés napjáig járó kamatának megfizetésére kötelezését indítványozta;

ötödleges keresetében jogalap nélküli gazdagodás címén 285.000.000 forint (a 2009.12.31-ei mérleg alapján felvett osztalék) megfizetésére kérte kötelezni a **II. rendű alperest**; továbbá

hatodlagos keresetében a Ptk. 237. § (1) és (2) bekezdése alapján a „feltűnő értékkülönbséggel okozott kár megtérítésére” egyetemlegesen kérte az **I-II. rendű alperesek** kötelezését.

Az alperesek ellenkérelme a felperes keresetének elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság 2013. szeptember 25. napján kelt, 22. sorszámú ítéletének rendelkező része szerint megállapította, hogy „a felperes és az **I. rendű alperes** jogelődje által 2005. április 7-én megkötött opciós szerződés és az ennek alapján a felperes és a **II. rendű alperes** által 2010. 05. 03-án megkötött üzletrész adásvételi szerződés semmis”.

A törvényszék kötelezte az alpereseket személyenként 750.000-750.000 forint eljárási illeték utólagos megfizetésére, továbbá kötelezte az alpereseket a felperes javára személyenként 1-1 millió forint + áfa perköltség megfizetésére.

A felperes elsődleges keresetében a Ptk. 375. § (1) bekezdésébe, mint jogszabályba ütközőként indítványozta a 2005. április 7-én megkötött opciós szerződés érvénytelenségének megállapítását, arra hivatkozással, hogy a szerződés színlelt.

Az elsőfokú bíróság ezen kereseti kérelmet a rendelkező rész és az ítélet indokolásának 7. oldal 8. bekezdésének egybevetése alapján elutasította.

A felperes másodlagos kereseti kérelmét, mely a színleltség okán kérte a szerződés semmisségének megállapítását, az elsőfokú bíróság elutasította (ítélet 8. oldal 1. bekezdés).

Az elsőfokú bíróság a felperes harmadlagos keresetét találta alaposnak, és a Ptk. 200. § (2) bekezdésére utalással megállapította, hogy a felperes és az **I. rendű alperes** jogelődje által kötött opciós szerződés, valamint a felperes és a **II. rendű alperes** között megkötött adásvételi szerződés „a jóerkölcsbe ütközik”.

A szerződést azért találta jóerkölcsbe ütközőként semmisnek, mert a **II. rendű alperes** a 2003. december 31-ei állapotnak „és megjelölt összegnek” megfelelően 2010. május 3-án 279.000.000 forintért vásárolta meg a **Sz. Kft.** üzletrészének 99,23%-át, annak ellenére, hogy a **Sz. Kft.** cégtörténetének a 2009. évi kimutatása szerint a saját tőkéje 2.082.389.000 forint volt.

Kiemelte, hogy a **R. Zrt.** részéről 1.084.782.806 forint végleges pénzeszköz átadás történt a **Sz. Kft.** javára, és a nevezett cég 2004. december 31-ei mérlegében a saját tőke már 692.000.000 forint volt, ugyanakkor a saját tőke 2005. végére már meghaladta a 2,5 milliárd forintot. Megállapította, hogy a felperes és az **I-II. rendű alperesek** által kötött szerződések a jóerkölcsbe ütköznek, mert a **Sz. Kft.** üzletrészét nem a valós értéken határozták meg, holott az ehhez szükséges adatok a rendelkezésre álltak.

Hangsúlyozta azt is, hogy a „felperest létrehozó **R. Zrt.** üzletcsoport” az opciós szerződést és az azt követő adásvételi szerződést arra használta, hogy a többi hitelezőt megelőzve a követeléshez jusson, így a hitelezők elől a fedezetet elvonja. A csatolt hitelezői listára utalással megállapította, hogy a felperesnek jelentős kintlévőségei voltak, és 33 hitelező jelentett be határidőn belül összesen 1.136.427.333 forint összegű követelést, továbbá határidőn túl 3.783.201 forint összegű hitelezői igénybejelentés érkezett. Jóerkölcsbe ütközőnek találta azt is, hogy a felperes és a **II. rendű alperes** az üzletrész adásvételi szerződést 2010. május 3-án megkötötte, és 285.000.000 forint osztalékként a 2/2010.(05.18.) taggyűlési határozattal kifizetésre került a **II. rendű alperesnek**. Az osztalék a

társaság eredménytartalékának igénybevételével került kifizetésre, és ekként keletkezett a mérleg szerinti - 322.785.000 forint veszteség.

Az ítélet 9. oldal (indokolási rész) utolsó előtti bekezdésében az érvénytelenség következményei körében az alábbiak szerint határozott: „A **II. rendű alperes** érvénytelen szerződéssel jutott a **SZ. Kft.** 99,27 %-os üzletréséhez és a 285.000.000 forint osztalékhoz, így azt csak a felelős őrzés szabályai szerint tarthatja magánál. A felvett osztalékot köteles a felperesnek visszaadni. A **SZ. Kft.** 99,27 %-os üzletrésze visszakerül a felpereshez.”

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az **I-II. rendű alperesek** jelentettek be fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság határozatának megváltoztatásával a felperes keresetének teljes elutasítását indítványozták.

Egyezően kifejtett jogi álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a Ptk. 200. § (2) bekezdését tévesen alkalmazta a felek jogviszonyában és arra utalással helytelenül állapította meg a megkötött szerződések semmisségét, hiszen a szerződések nem ütköznek nyilvánvalóan a jóerkölcsbe.

Az **I. rendű alperes** jogorvoslati kérelmében kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság az opciós szerződés „jóerkölcsbe ütközését” valójában annak értékaránytalanságára hivatkozva találta alaposnak. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a 2005. április 7-én megkötött szerződés érvénytelenségét a 2005. április 18-ai (utóbb megkötött) megállapodásból is levezette, továbbá, hogy a 2005. április 7-én megkötött szerződés nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközése körében a 2005. év végére hivatkozott saját tőkét vette alapul. Kiemelte, hogy a szerződés érvénytelenségének megállapíthatósága akkor történhet meg, ha az érvénytelenségi ok a szerződés megkötésekor fennáll.

Hangsúlyozta, hogy a valóságos pénzügyi helyzetnek megfelelő értékmeghatározás nem értelmezhető az üzletrész vételárának meghatározása során, ezt meghaladóan külön sérelmezte, hogy az opciós szerződés feltűnő értékaránytalansága vonatkozásában szakértői bizonyítás nem történt, és az **I. rendű alperes** által vitatott adatokból és okiratokból vont következtetést az elsőfokú bíróság az üzletrész értékére. Sérelmezte az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy az **I. rendű alperes** a szerződést fedezetelvonásra használta volna. Egyezően az elsőfokú eljárás során többször tett előadásával a fellebbezésben kiemelte, hogy az üzletrész-átruházás nem a **II. rendű alperes** egyoldalú nyilatkozata alapján a vételi jog gyakorlásával jött létre, hanem a felek 2010. május 3. napján kelt üzletrész adásvételi szerződése alapján.

Az érvénytelenség jogkövetkezményeinek törvényszék által történő levonása körében hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság az érvénytelenség jogkövetkezményeit nem az ítélet rendelkező részében, továbbá végrehajthatatlan módon vonta le anyagi és eljárásjogi szabálysértéssel.

Kiemelte, hogy az adott esetben megállapításnak nem volt helye. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletet nem hirdette ki. Hivatkozása szerint jogszabálysértő az **I. rendű alperest** illetékfizetésre kötelező első fokú ítéleti rendelkezés is, hiszen

az **I. rendű alperes** személyes illetékmentes.

Másodlagos fellebbezési kérelemként az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

A **II. rendű alperes** - kiegészített - fellebbezésében szintén sérelmezte, hogy az üzletrész szerződéskori értékének megállapítására vonatkozóan az elsőfokú bíróság nem folytatott le érdemi bizonyítási eljárást.

Vitatta az opciós szerződés fedezetelvonó jellegét. Kiemelte, hogy az adásvételi szerződésben kikötött vételár és a vétel tárgyát képező üzletrész értéke a feltűnő értékaránytalanság körében vizsgálándó, és nem alapozhatja meg a nyilvánvalóan jóerkölcsebe ütköző jelleg miatti érvénytelenség megállapíthatóságát. További hivatkozása szerint az ítélet rendelkező része és indokolása között ellentmondás van, nem egyértelmű, hogy az elsőfokú bíróság a felperes mely kereseti kérelmeit bírálta el és melyeket nem érintett. Az eredeti állapot helyreállítása körében az első fokú ítélet - többek között - hiányos.

A negyedleges és hatodlagos kereset vonatkozásában az ítélet semmilyen érdemi „előadást” vagy megállapítást nem tartalmaz. Külön kiemelte, hogy a bíróság a feltűnő értékaránytalanságot (amely megtámadási ok) semmisségi okként kezelte. Kiemelte, hogy az üzletrész adásvételi szerződés szerinti vételár „értékarányos” volt, megfelelt a perbeli üzletrész valós forgalmi értékének. E körben azonban hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a szakértő bevonásával az üzletrész értékét, és érdemi bizonyítás nélkül tett ténymegállapítást.

A másodlagos - az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló - fellebbezési kérelme teljesítésének esetére a Fővárosi Törvényszék kijelölését indítványozta.

Mindkét fellebbező alperes másodfokú perköltségre igényt tartott.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

Hivatkozása szerint az opciós szerződés alapján megkötött üzletrész adásvételi szerződéssel elérni kívánt valóságos cél (a felperes vagyonának elvonása az **I. rendű alperes** döntése által) a közfelfogást, az abban megjelenő erkölcsi normarendszert súlyosan, kirívóan és nyilvánvalóan irritálja.

A társadalom nyilvánvaló rosszallását váltja ki, ha az ügylet eredményeképpen hitelezői követelések kielégítése meghiúsul.

Az **I. rendű alperes** magatartása szándékos volt, amely tulajdonosként a teljes felperesi vagyon elvonására irányult.

Külön hangsúlyozta, hogy az **I. rendű alperes**nek 2010 májusában mérlegelnie kellett volna azt, hogy ha az opciót nem hívja le, a felperes rendezni tudja saját vagyonából a tartozását és elkerüli a felszámolási eljárást. A társadalmi elvárásokkal nem összeegyeztethető, ha az **I. rendű alperes** tartósan olyan üzleti döntéseket hoz, amelynek eredményeképpen a korábban nyereségesen működő felperes veszteségessé válik és hitelezőinek követelését kifizetni nem tudja.

Külön kiemelte, hogy az **I. rendű alperes** a többi a hitelezőt megelőzve tényleges felperesi vagyonhoz jutott, így a tulajdonosi vagyonelevonással megtörtént a

hitelezők előli fedezetelvonás.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett (az elsődleges; Ptk. 375. §-ára alapított, továbbá a Ptk. 207. § (6) bekezdésére hivatkozó másodlagos keresetet elutasító) ítéleti rendelkezését nem érintette a Pp. 228. § (3) és 253. § (3) bekezdése alapján.

Az alperesek fellebbezése az alábbiak szerint alapos.

Az elsőfokú bíróság két okból találta alaposnak a felperes „jóerkölcs megsértésére” hivatkozó keresetét, egyrészt mert az adásvétellel érintett üzletrészt nem a valós értéken határozták meg, továbbá az opciós szerződés és az azt követő adásvételi szerződés arra szolgált, hogy a „R. Zrt. üzletcsoport” a többi hitelezőt megelőzve követeléséhez jusson és a hitelezők elől a fedezetet elvonja.

I.

A Ptk. 200. § (2) bekezdése szerint semmis a szerződés, amely jogszabályba ütközik, vagy amelyet jogszabály megkerülésével kötöttek, kivéve ha ahhoz a jogszabály más jogkövetkezményt fűz.

A Ptk. 200. § (1) bekezdésében meghatározott szerződéses szabadság elvéből következik, hogy a felek szabadon dönthetnek arról, hogy kívánnak-e, amennyiben igen kivel és milyen tartalmú szerződést kötni, e joguk azonban csak a jogszabályi keretek között érvényesülhet.

A Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmis a szerződés, ha nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik.

A szerződés akkor ütközik nyilvánvalóan a jóerkölcsbe, amennyiben annak tárgya, tartalma vagy célja az általános társadalmi közfelfogással nem egyeztethető össze.

A szerződés (nyilvánvalóan) jóerkölcsbe ütköző jellegének meghatározása során a szerződés közvetlen és közvetett célja egyaránt vizsgálendő.

A szerződés nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütköző jellege azonban önálló semmisségi ok, és nem mögöttes, vagy helyettesítő szerződést támadó hivatkozási alap, így nem léphet az elmulasztott Cstv. 40. §-ának helyébe, és egyéb megtámadási okot (jogalapot) sem helyettesíthet.

A Ptk. 201. § (2) bekezdés szerint ha a szolgáltatás és ellenszolgáltatás között anélkül, hogy az egyik felet az ajándékozás szándéka vezetné, a szerződés megkötésének időpontjában feltűnően nagy az értékkülönbség, a sérelmet szenvedő fél a szerződést megtámadhatja.

A Ptk. 201. § (1) bekezdése az egyenértékűség elvét fogalmazza meg, amely visszterhességen belül azon tartalmat hordozza, amely szerint a kikötött szolgáltatásért nem egyszerűen ellenszolgáltatás, hanem egyenértékű

ellenszolgáltatás jár.

A szolgáltatás és az ellenszolgáltatás közötti feltűnően nagy értékkülönbség azonban a Ptk. 235. § (1) bekezdése szerinti megtámadást tesz lehetővé, amelynek eredményessége esetén a szerződés a megkötésének időpontjától kezdődő hatállyal érvénytelenné válik.

Szolgáltatás és ellenszolgáltatás közötti feltűnő értékkülönbség nyilvánvalóan sértheti a társadalmi közfelfogást, azonban a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás közötti esetleges feltűnő értékkülönbség nem a szerződés nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütköző jellegének vizsgálati körébe tartozó kérdés.

A szolgáltatás és az ellenszolgáltatás közötti tényleges feltűnő értékkülönbség sem alapozza, alapozhatja meg a szerződés nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközésének megállapíthatóságát.

A szolgáltatás és ellenszolgáltatás közötti feltűnő értékkülönbség ténye a rendelkezésre álló adatok alapján az eljárás jelen szakaszában egyébként nem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság a szerződések fedezetlevonó jellegére tekintettel is megállapította azok semmisségét.

A fedezetlevonó szerződések egyes jogalkalmazási kérdéseiről szóló 1/2011. (VI.15.) PK vélemény ezen kérdéskörben kialakult bírói gyakorlatot összefoglalta, amelyet az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott.

A Fővárosi Ítéltábla e körben utal a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.VI.21.163/2011/7. számú részítéletében kifejtettkre. Az adott jogkérdés értelmezése során a Kúria az alábbiakra mutatott rá: „A fedezetlevonó szerződés nem érvénytelen, ha a felperes kereseti kérelmének ténybeli alapja fedezetlevonás, az érvénytelenségi keresetet el kell utasítani. A fedezetlevonó szerződés hatálytalan.”

A fedezetlevonó szerződést az elsőfokú bíróság semmisnek nyilvánította, e körben határozata téves, hiszen az idézetek szerint egy szerződés tényleges fedezetlevonó jellegének következménye a hatálytalanság (és nem a semmisség) lehet.

Megjegyzi az ítéltábla, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján az eljárás jelen szakaszában a fedezetlevonás ténye sem állapítható meg bizonyossággal.

A kifejtettek szerint sem a szolgáltatás és ellenszolgáltatás feltűnő értékkülönbségére, sem a szerződés fedezetlevonó jellegére tekintettel eleve nem volt helye a szerződések nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütköző jellegének és ennek továbbutalásaként semmisségének a megállapítására, így az alperesek a felperes harmadlagos keresetének elutasítására irányuló perorvoslati kérelmei alaposnak minősültek.

II.

A további fellebbezési hivatkozások - érdemben - nem alaposak.

A Pp. 220. § (1) bekezdés b) pontja szerint az ítélet - többek között - rendelkező részből és indokolásból áll.

A rendelkező rész tartalmazza a bíróság döntését a kereseti kérelem és a viszontkereset felől. Az ítélet rendelkező részét világosan, érthetően, minden kétséget kizáróan kell megszövegezni, különös figyelemmel arra, hogy annak tartalma a végrehajtás során egyértelmű legyen.

Amennyiben a bíróság egy adott szerződés érvénytelenségét megállapítja és ennek továbbutalásaként a Ptk. 237. § (1) bekezdése alkalmazásával a szerződéskötés előtt fennállott helyzetet állítja vissza, úgy a szerződéskötés előtt fennállott helyzetre vezető kötelezéseknek a rendelkező részben kell szerepelniük. Az elsőfokú bíróság határozata e körben jogszabálysértő, hiszen az eredeti állapot helyreállításával összefüggő rendelkezése a határozat indokolásában található.

Ezen eljárási szabálysértésnek azonban a kereseti kérelem elutasítása okán már nem volt jelentősége.

Az elsőfokú bíróság határozathirdetésre a Pp. 218. § (1) bekezdése szerint határnapot tűzött.

A Pp. 219. § (2) bekezdése értelmében ha az ítélet kihirdetését a bíróság elhalasztotta, a kihirdetéskor jelen lévő feleknek a bíróság az írásba foglalt ítéletet nyomban kézbesíti, és ezt a jegyzőkönyvben is feltünteti, a meg nem jelent feleknek pedig nyolc napon belül kézbesíti.

Az elsőfokú bíróság a tárgyalást berekesztette, a felekkel ítéletét kézbesítés útján közölte. A határozathirdetésre halasztott tárgyaláson a felek nem voltak jelen, ezért e körben sem a tisztességes eljáráshoz fűződő alapelv, sem az ügyfélegyenlőség garanciarendszere nem sérült, ezért a jegyzőkönyvben fel nem tüntetett szóbeli kihirdetés hiánya bizonyítottsága esetén sem minősül olyan súlyú eljárási szabálysértésnek, amely az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezési korlátokra tekintet nélküli hatályon kívül helyezését indokoltá tenné.

III.

A Pp. 213. § (2) bekezdése szerint a bíróság egyes kereseti kérelmek felől vagy a kereseti kérelemnek önállóan elbírálható egyes részei felől külön ítélettel (részítélet) is határozhat, ha ebben a vonatkozásban további tárgyalásra nincs szükség.

Az elsőfokú bíróság - másodfokú eljárásban orvosolható jelentős számú és súlyú eljárási szabálysértésekkel - a felperes első-, másodlagos és harmadlagos keresetét bírálta el, amelyből az első- és másodlagos keresetet elutasította, míg - megállapítás formájában - a harmadlagos keresetnek helyt adott.

Az ítélet tábla azonban a harmadlagos kereseti kérelem tárgyában is alaptalannak találta a felperesi keresetet, ezért azt - megváltoztatva az elsőfokú bíróság ítéletét - elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ekként a Pp. 213. § (2) bekezdése szerint részítéletnek minősül, hiszen a felperes további, negyedleges, ötödleges és hatodlagos kereseti kérelmei elbírálatlanok maradtak.

A jogerős részítélettel a felek jogvitája a nem fellebbezeten elutasított első- és másodlagos, valamint a fellebbezés folytán elutasított harmadlagos kereseti

kérelem körében zárult le.

Az eljárás a további kereseti kérelmek elbírálása iránt az elsőfokú bíróság előtt folytatódik.

Az ítéltábla eljáró bíróságot a Pp. 45. § (2) bekezdés b) pontja szerint jelölhet ki, az ott írt korlátok között.

Az eljáró bíróság kijelölésére azonban jogerős határozatok folytán felmerült hatásköri vagy illetékességi összeütközés esetében kerülhet sor. Jelen esetben azonban nem merült fel jogerős határozatok folytán sem hatásköri, sem illetékességi összeütközés, így a **II. rendű alperes** eljáró bíróság kijelölése iránti kérelme nem teljesíthető.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a felperes harmadlagos keresetét elutasította.

A Fővárosi Ítéltábla észlelte, hogy a **II. rendű alperes** jogorvoslati kérelmén nem a fellebbezés teljes illetékvonzatát róta le, ezért az ítéltábla leletezés terhével kötelezte a **II. rendű alperest** az oldalán felmerült hiányzó illeték utólagos lerovására. [ltv. 74. § (2) bekezdés]

A pernyertesség-pervesztesség aránya teljes megváltozásának (az alperesek az elbírált keresetek tekintetében egészében, mindkét fokon pernyertessé lettek) következményét az ítéltábla a perköltség körében levonta, és a felperest kötelezte az eljárás teljes illetékvonzatának és az I-II. **rendű alperesek** mindkét fokú eljárás során felmerült ügyvédi munkadíjának megfizetésére. A perköltségviselési kötelezettség a pervesztesség következménye [Pp. 78. § (1) bekezdés].

Az ügyvédi munkadíj megállapítása során a Fővárosi Ítéltábla figyelembe vette a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló, 32/2003. (VIII.22.) IM rendeletet, a per nehézségi fokát, továbbá a kifejtett képviseleti tevékenység módját és körét.

Budapest, 2014. február 12.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k.
a tanács elnöke

dr. Senyei György s.k.. Vuleta Csaba s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

(Szénási Rita)